

Régi karácsony

A szobában várakozó árnyékok osontak, a kályhában egy kis láng perlekedett a nedves fával, s az ablakon túl súlyos hó alatt figyelt az erdő. Délben indul a vonat – gondoltam, hajnalra otthon leszek, és holnapután karácsony. Néztam az erdőt. Ha nem lenne karácsony, nem mennék haza – gondoltam, de az erdő nem mondott semmit.

Kicsit elszomorodtam, hogy nem kívánczozom haza, és kicsit szégyelltem is magam. Nem volt köd, mégis alkonyi borulás szállt a szobára, s a kis láng most már siránkozva könyörgött, hogy tegyek vele valamit, mert ha nem segíték neki, azonnal vége. Megigazítottam hát a tüzet. Aztán kinyitottam az ajtót, és kiálltam a teraszra, csak hogy teljék az idő. A vadászház a hegyoldal öblében volt, de most nem lehetett messze látni, és nem lehetett a szánkó csengőit sem hallani, pedig útban van már a völgyben errefelé. – Nagy a hó – gondoltam, csak hogy gondoljak valamit, de aztán figyelni kezdtem, mert a ház mellett az öreg jegenyefenyő suhogni kezdett. – Nem értem – gondoltam, és mivel a vén fa elvárhat annyi tisztességet, hogy lásson, ha kérdek valamit, kibújtam a tető alól, és felnéztem rá.

A toronymagas korona most már zengve orgonált, míg a ház körül nem mozdult semmi. Ám a hegyek taraja felett fehéren füstölgött a száguldó hó. – Köszönöm a figyelmeztetést! – intettem öreg barátomnak. De amint betettem a szobaajtót, újra homály lett körülöttem, s a homály azt kérdezte tőlem: mióta? És talán lent a síkon is?...

A reggel elmúlt, a szél néha lecsapott már a védett zugba is, és a kémény huhogni kezdett. A szánnak már itt kellene lenni – és megnéztem órám, mint a váróteremben. Ebben a szélben nem ér ide a csengők kis csilingelése Ekkor valaki a csizmáját verte le odakint.

– Nagyon vártam már, János...

A vadőr – régi barátunk. többszörös komaság révén – zavarban szorongatta a kezem, és a másik kezében egy pár csirkét tartott.

– És a csirkék?

– Gondoltam, megsütjük karácsonyra. És én is idekint maradok.

– Mii? – és valami hidegség kezdett bennem kavarogni.

– ...mert... szóval a hajnali vonat már nem jött be. Szurdokon házmagas a hófúvás, azt mondták a vasutasok.

A kályhában a lángocskák vidáman ugrándozott.

– Táviratozni lehet?

– Azt lehet!

Jánoséknál minden állat szelíd volt, pedig öt gyerek zsibongott a ház körül, így szelíd volt a két kis kakas is. János azonnal le akarta vágni őket, hogy legalább azzal ne vesződjek, de én sürgettem, mert nagyon megvadult az idő.

– Majd elvágom én a nyakukat. – mondtam keményen – csak siessen, mert itt szorítja az idő. Így azután egyedül maradtam. – Ha nem lenne karácsony, így is itt maradtál volna – szidtam magam –, most hát itt maradsz. Süsd meg, amit kigondoltál ...!

Erről, hogy „süsd meg”, eszembe jutottak a csirkék. Ott feküdtek a földön, lábuk össze volt kötözve. S kicsit riadtan pislogtak. Egyszerre megtaláltam magam. Kibontottam a madzagot, és megsimogattam őket, mert a lábuk elgémberedett, s még csak ülni tudtak.

– Nyugalom gyerekek a nyakelvágást csak úgy mondtam... nem vagytok éhesek?

Aztán kiálltam a ház elé, mint akinek vendégei vannak, akik kíváncsiak az időre. Az öreg fenyő nyögve zengett már, mint a régi orgonák, az erdő felett sziszegve szállt a hó, a völgy mintha elfulladt volna a halálos fehérségben; szakadt a hó, és összekeveredett azzal, amit a szél vak seprője kavart fel a vízmosásokból s a hegyi legelők megfagyott kopárságáról. Aztán este lett egyszerre.

Vendégeimet elláttam, s a két kis csirke szépen felült a tűzfára a sarokban, ahogy illik. A parázs már csak hunyorgott a kályhában és a hamu alól kifolyt a szobába a csend. – Lám-pát kellene gyújtani gondoltam. De aztán egy kis gyertyát vettem le a gerendáról, az asztalra állítottam, mert úgy éreztem: nem fény kell most nekem, csak egy kis világosság.

A gyertya fellobbant, néztem, és felkaptam a fejem, mert a lángocskák nem bent lobogott már, hanem kint, az ablak sötét tükre mögött álló kis fenyőfán. Ez a kis fenyő fia volt talán az öreg óriásnak, és én kint az éjszakában ott ültem mellette. Elállt a szél. A hó már alig szállingózott, én meg csak néztem az ablakok végtelen során, s az idő ködös messzeségében azt a kis gyermeket, aki az én szememmel nézte a karácsonyfát. Aztán mintha felemelne valaki emlékeim legtávolabbi ablakában és átölelve a karjában tartana. Az anyám...

– Elfújhatod kisfiam. Majd holnap újra meggyújtjuk...

Hogy elfújtam-e? – nem emlékszem, de most itt, a békesség nagy éjszakájában látom, hogy a láng lobog, lobog. És tudom, hogy el nem alszik soha.

Fekete István, 1959

Régi karácsony, Új Ember kiadó (2000)

*Az Országos Erdészeti Egyesület
és az Erdészeti Lapok Szerkesztősége
ezúton kíván minden tagtársnak és olvasónak
Áldott, Békés Karácsonyi Ünnepeket
és Boldog Új Esztendőt!*

